



ת"פ (חיפה) 7212-08-23 - מדינת ישראל נ' אייל אסעד

ת"פ (חיפה) 7212-08-23 - מדינת ישראל נ' אייל אסעד מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 7212-08-23

מדינת ישראל

נגד

אייל אסעד

ע"י ב"כ עו"ד נאג'י עאמר

בית המשפט המחוזי בחיפה

[10.12.2024]

לפני כבוד השופט אינאס סלאמה

גזר דין

1. הנאשם שלפניי הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות בנשק (נשיאה והובלה), עבירה לפי סעיפים 144(ב) רישא + 144(ג) (3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), וכן היזק בחומר נפץ, עבירה לפי סעיפים 452 + 454 + 29 לחוק.

2. הסדר הטיעון בין הצדדים הושג טרם החלה שמיעת הראיות. הסדר זה לא כלל הסכמה בדבר העונש הראוי כי ייגזר על הנאשם, ובעניין זה טענו הצדדים "באופן חופשי". נוכח החובה שבדין, סוכם כי יוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם.

כתב האישום המתוקן

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, אשר תובאנה בעיקרן להלן, דאמן אמון ובניו, אמין אמון (להלן: "המתלונן") ותימור אמון, הם הבעלים של מגרש למכירת רכבים א.א. אוטו קרדיט בע"מ בירכא (להלן: "המגרש"). המתלונן מתגורר בירכא והוא הבעלים של רכב מסוג טויוטה לנד קרוזר ל.ז. 891-02-501 (להלן: "הרכב").

4. במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, עובר לתאריך 27.12.2022, רקמו הנאשם ורואד ספדי (להלן: "רואד") תכנית להטמין מטען חבלה ברכב ולהפעיל את מטען החבלה כך שייגרם פיצוץ שיגרם נזק חמור לרכב (להלן: "התכנית").

במסגרת התכנית ולשם קידומה, בתאריך 27.12.2022 בשעה 13:32 או בסמוך לכך, נסע רואד ברכב מסוג BMW ל.ז. 851-21-302 (להלן: "רכב ה-BMW") סמוך לבית המתלונן (להלן: "הבית" או "בית המתלונן"). בעודו חולף סמוך לבית, שלח רואד לנאשם, באמצעות יישומון וואטסאפ, הודעה ובה מיקום הבית.



בהמשך למתלואר לעיל, דאג רואד, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק ולפני שעות הבוקר של יום 29.12.22, להטמין ברכב מכשיר מעקב מבוסס נתוני GPS אשר שידר את נתוני מיקום הרכב באמצעות יישומון תואם למכשיר טלפון אשר היה בשימוש של רואד (להלן: "מכשיר המעקב").

5. במסגרת התכנית ולשם קידומה, בתאריך 29.12.2022 בשעה 08:49 או בסמוך לכך, הגיעו רואד והנאשם ברכב ה-BMW לירכא, כשאינם אדם נוסף (להלן: "האחר") ונעמדו עם רכב ה-BMW סמוך לבית הקפה "קפה-קפה" כשברשותם הטלפון הנייד. כעבור מספר דקות, כאשר רואד והנאשם ראו, באמצעות מכשיר המעקב, כי הרכב לא יצא מהחנייה ליד הבית, הם עזבו את המקום, ביחד עם האחר.

עוד במסגרת התכנית ולשם קידומה, בתאריך 8.1.2023 בשעה שאינה ידועה למאשימה במדויק, עובר לשעה 2:33, נפגשו רואד והנאשם בביתו של אמיר שוקייר (להלן: "אמיר") בראמה, כשהאחר איתם. כעבור פרק זמן קצר, בשעה 2:33 או בסמוך לכך, יצאו רואד ואמיר מביתו של אמיר כשרואד מחזיק בלא רשות על פי דין במטען חבלה המכיל חומר נפץ מרסק המופעל על ידי שלט רחוק אשר בכוחו להזיק אדם בעת התפוצצותו ומהווה נשק כהגדרתו בחוק (להלן: "מטען החבלה").

6. רואד ניגש לרכב מסוג אאודי ל.ז. 44-585-80 אשר בבעלותו של אמיר (להלן: "רכב האאודי") והניח בו את מטען החבלה. מיד לאחר מכן, במסגרת התכנית ולשם קידומה, נכנסו הנאשם ואמיר לרכב האאודי, והחלו בנסיעה לכיוון ירכא, כשהנאשם נושא ומוביל את המטען, שלא כדין, זאת בסיועו של אמיר אשר נהג ברכב והסיע את הנאשם ביודעו שהוא נושא את המטען. במקביל לכך, נכנס רואד לרכב מסוג טויוטה (להלן: "רכב הטויוטה") כשהאחר עימו וכשרואד נוהג ברכב, ושני הרכבים נסעו על כביש 85 לכיוון ירכא. בשלב מסוים, עובר לשעה 2:46, התפצלו שני הרכבים, כאשר רכב האאודי המשיך בנסיעה לכיוון ירכא, ואילו רכב הטויוטה נותר להמתין במקום אשר אינו ידוע למאשימה.

7. בשעה 2:51 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשם ואמיר, ברכב האאודי, אל סמוך לבית המתלונן שם חנה הרכב. הנאשם יצא מרכב האאודי, ניגש אל הרכב והצמיד, שלא כדין, את מטען החבלה באמצעות מגנט אל תחתית הרכב. כל זאת עשו הנאשם ואמיר בצוותא חדא עם רואד בכוונה לפוצץ את המטען במועד מאוחר יותר ולגרום לרכב לנזק חמור. מיד לאחר מכן, חזר הנאשם לרכב האאודי והוא ואמיר עזבו את המקום.

בשעה 2:58 או בסמוך לכך, הגיע רואד ברכב הטויוטה, כשהאחר עימו, לתחנת הדלק גל כרמיאל (להלן: "תחנת הדלק"), שם המתין לנאשם ולאמיר. מספר דקות לאחר מכן, בשעה 03:02 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשם ואמיר, ברכב האאודי, לתחנת הדלק ופגשו ברואד ובאחר. כעבור מספר דקות, בשעה 3:11 או בסמוך לכך, נכנסו רואד והנאשם לרכב הטויוטה ואמיר והאחר נכנסו לרכב האאודי ועזבו את תחנת הדלק.



8. בהמשך למתואר לעיל, בתאריך 8.1.2023 עובר לשעה 18:42, שהה הנאשם בביתו של רואד, כשהאחר איתם. במסגרת התכנית ולשם קידומה, התקשר רואד לאיהאב גאנם (להלן: "איהאב"), וביקש ממנו להגיע לביתו. איהאב נענה לבקשה והגיע לביתו של רואד כשהוא נוהג במונית מסוג סיטרואן ברלינגו (להלן: "המונית"). בשלב זה, מסר רואד שלט עם מתג הפעלה אשר נועד להפעיל את מטען החבלה ולגרום לפיצוץ (להלן: "השלט"), לידי הנאשם, והנחה את הנאשם לנסוע במונית לבית המתלונן במטרה להפעיל את מטען החבלה ולגרום לפיצוץ. בהמשך לאמור, נכנסו איהאב והנאשם למונית והחלו בנסיעה לכיוון ירכא, כשאיהאב נוהג במונית.
- בשעה 19:36 או בסמוך לכך, הגיעו איהאב והנאשם סמוך לבית והבחינו ברכב אשר חנה ברחוב צמוד לבית המתלונן. בשלב זה חלפו איהאב והנאשם, עם המונית, ליד הרכב, על מנת לוודא כי אין איש ברכב או בסמוך לו, ובשעה 19:39 לערך לחץ הנאשם על השלט על מנת לגרום לפיצוץ מטען החבלה אשר הוצמד לרכב, והמטען התפוצץ. כל זאת עשה הנאשם בצוותא חדא עם רואד. בזמן הפיצוץ כאמור, שהו אנשים בבתי הסמוכים למקום הפיצוץ.
9. מיד לאחר מכן, עזבו איהאב והנאשם את המקום, כאשר בשלב זה איהאב ידע שהנאשם עבר עבירה ועזר לו, בכוונה שיימלט מעונש. הנאשם ואיהאב חזרו לביתו של רואד בבית ג'אן, והנאשם דיווח לו כי הרכב התפוצץ. כתוצאה מהפעלת מטען החבלה, שגרם לפיצוץ הרכב, נגרם לרכב נזק בשווי 219,201 ₪ והוא הוכרז כ"אובדן כללי". תסקיר שירות מבחן
10. בתסקיר שערך שירות המבחן על אודות הנאשם, פורט רקעו האישי והמשפחתי של הנאשם. בכלל זה צוין, כי הנאשם בן 21, רווק, טרם מעצרו התגורר עם הוריו בבית ג'אן. לפרנסתו עבד בעבודות מזדמנות וטרם מעצרו עבד במשלוחים של מזון. הנאשם דיווח כי מאז ילדותו סובל הוא מאסטימה ואלרגיה וכי במסגרת מעצרו נעזר במשאף. הוא סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה.
11. במפגש עם שירות המבחן ובהתייחסו לעבירות מושא כתב האישום, תיאר הנאשם בפני שירות המבחן "באופן קונקרטי ומצומצם את מעשיו ... בפער לאופיים ולחומרתם". הוא הסביר כי הרקע למעשים, לחץ שהופעל עליו לבצע את המעשים לאחר שזיהה בכך הזדמנות לממש "שאיפות כלכליות". הוא שלל סכסוך או קשר כלשהו עם המתלונן וציין, כי "האחר המעורב היה היוזם והמוביל בכל האירוע".
- במהלך השיח עם הנאשם, כך לפי שירות המבחן, בלטה נטייתו לצמצם מהתנהגותו ומאחריותו לאירוע הנדון, "כשהוא נוטה להשליך את התנהלותו על האחר".
12. בהערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן, כי חרף גילו הצעיר של הנאשם ובשים לב לעמדותיו והתייחסותו למעשיו המפורטים בכתב האישום, "עולה סיכון ממשי להישנות התנהגות עוברת חוק". נוכח התייחסותו כאמור וכפי שפורט בהרחבה בתסקיר, העריך שירות המבחן כי "לא ניתן, בשלב זה של חייו, להציע התערבות טיפולית מעמיקה, משמעותית ומספקת בקהילה, שתוביל להפחתה לסיכון הקיים" מהנאשם. משכך נקבע, כי "לא ניתן, בעיתוי הנוכחי, לקדם אופק שיקומי מחוץ לכותלי הכלא שיפחית סיכון".



טיעוני הצדדים לעונש

13. בדיון שיוחד לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש, המאשימה הגישה גם טיעון כתוב וכן גיליון הרישום הפלילי של הנאשם. בהמשך, הגישה המאשימה תמונה של הנזק שנגרם לרכב המתלונן. הסנגור הגיש שני מזכרים מתיק החקירה מהם ניתן ללמוד, לדידו, "כי הנאשם קיבל איומים נוכח [אי] שיתוף פעולה" (לציין, כי ב"כ המאשימה טען כי לא ניתן ללמוד על כך ממזכרים אלה).

14. במסגרת טיעוניה לעונש, המאשימה עמדה על כך כי ככלל, עבירות אלימות לא היו מתבצעות באמצעות נשק, אלמלא הייתה קיימת התופעה של החזקה בלתי חוקית בנשק. עבירות האלימות המבוצעות באמצעות נשק, אשר רבו בשנים האחרונות, נגזרות באופן ישיר מאותה החזקה של נשק בלתי חוקי. תופעה זו הפכה "למכת מדינה של ממש", ובית המשפט מחויב להילחם בה באמצעות ענישה מחמירה. עוד טענה המאשימה, כי בעבירות כגון דא יש ליתן את הבכורה לשיקולי גמול, הרתעה והגנה על הציבור.

עבירות הנשק, כך נטען, מטרתן להגן על שלום הציבור ובטחונו, על חיי אדם ועל הרכוש. 15. בכל הנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המאשימה עמדה על התכנון שקדם לביצוע העבירה, שעה שהנאשם רקם תכנית סדורה יחד עם רואד, ולצורך כך הם הצטיידו במטען חבלה, במכשיר מעקב ובשלט רחוק, והתארגנו כדי להוציא את התכנית אל הפועל. חלקו היחסי של הנאשם הוא דומיננטי, כמי שרקם את התכנית יחד עם רואד, והוא זה אשר נשא בפועל את המטען והטמין אותו מתחת לרכב של המתלונן, הוא זה שהגיע למקום בהמשך עם השלט הרחוק והוא זה שפוצץ את הרכב. המאשימה עמדה על פוטנציאל הנזק הגבוה הגלום במעשי הנאשם, ועוד.

כמו כן, ובמסגרת מאמץ התביעה להביא לצמצום תופעת עבירות הנשק, הפנתה המאשימה להנחיית פרקליט המדינה בדבר מדיניות הענישה בעבירות נשק. עוד ציינה המאשימה את העונש המזערי כפי שנכלל בתיקון 140 לחוק. על מנת ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת, המאשימה הפנתה לשורה של פסקי דין.

16. ב"כ המאשימה הפנה לעונשים שהוטלו על המעורבים הנוספים, ובמיוחד לגזר הדין בעניינו של רואד, "שהורשע בעבירות דומות לנאשם שבפנינו, נגזרו 30 חודשי מאסר בפועל". צוין, כי המדינה הגישה ערעור מטעמה על קולת העונש שהושת על רואד, והדיון בו עודנו תלוי ועומד. "בסופו של יום בהתאם לחלקו של הנאשם", עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם "הנע בין 7 ל- 10 שנות מאסר".



17. בבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, המאשימה ציינה את הודאת הנאשם בפתח ישיבת ההוכחות הראשונה, "ובכך חסך זמן שיפוטי יקר ואת עדות המתלונן ויתר האזרחים המעורבים". כן טענה המאשימה שאין מקום לשיקולי שיקום.

בשים לב לטיעוניה אלו ועוד, "לאור עברו הפלילי שאינו מכביד, האמור בתסקיר שירות המבחן והצורך בהרתעה, [עתרה המאשימה] לרף בינוני-נמוך של המתחם, בנוסף לעונש של מאסר על תנאי ופיצוי נכבד".

18. ב"כ הנאשם טען, כי הנאשם "כבן 21, מתגורר אצל הוריו טרם מעצרו, עבד במשלוחי מזון ועבודות נוספות וכן כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן הוא סובל מבעיות רפואיות".

הסנגור הדגיש, כי "אלמלא הודאתו של הנאשם במשטרה, הוא היה יחד עם שלושת הנאשמים אם בכלל היה כתב אישום, ההתוודות שלו בחקירה שלו הביאה לכך כי המאשימה הגישה כתב אישום נגד הנאשם ונגד שלושה נאשמים נוספים. גם בחקירה וגם לאחר מכן הנאשם סבל וסובל מההודאה שלו. הגשתי לבימ"ש שני מזכרים, כאשר אחד מהם קרה באולם בימ"ש שלום קריות, במסגרתו אחד המעורבים צעק באולם כלפי הנאשם תוך מטרה לאיים עליו. וגם לאחר אותו מזכר הנאשם תושאל בחקירות". הסנגור ציין כי אף מהתסקיר עולה, "כי הנאשם משלם מחיר על ההתוודות שלו בחקירה ויש לקחת זאת בחשבון ע"י בימ"ש".

19. הסנגור הוסיף עוד, כי אמנם הנאשם "ביצע בצוותא ועשה חלקים מהעבירה, אך ניתן להבין כי הרוח החיה היא נאשם בשם ספאדי (רואד - א' ס'). מפנה לעובדות, בהמשך סעיף 8. יש גם הבדל גילאים משמעותי שאותו רואד בן כ-30 שנים. כך שעל פני הדברים, ניתן להבין כי הנאשם נוצל ע"י חבורה עבריינית...".

20. נקודה נוספת אותה ביקש הסנגור להדגיש, עניינה האמור ב"סעיף 3 לכתב האישום 'המטרה סביב הפיצוץ הייתה לגרום נזק לרכב'". עוד הפנה הסנגור "לסעיף 17 לעובדות 'וידא כי אין איש ברכב ובסמוך לו', כלומר וידאו כי לא תהיה פגיעה באיש והתוצאה של האירוע, ואיני מקל ראש, שהתוצאה יכולה להוביל לכך, אך לא נגרם נזק לנפש או לרכוש".

עוד טען הסנגור, כי "מלבד המטען, מלבד העובדה שאנו יודעים שזה יכול לגרום לפגיעות בנפש וברכוש, אין תיעוד לגבי משקל המטען, אפקטיביות שלו, כך שגם יש לקחת זאת בחשבון".

21. בהתייחס לגזר דינו של רואד ציין הסנגור, כי בסעיף 5 לגזר הדין "ציין בימ"ש כי יש לחובתו עבר פלילי בעבירת נשק קיבל עונש של 32 חודשים מאסר בפועל בעבר. קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו השותף הוא 20 ל-36 חודשים, והטיל 30 חודשים בגלל עברו הפלילי. כמו כן הפעיל את המאסר המותנה בן 10 חודשים, כך שחצי חופף חצי מצטבר. סך הכל ירצה 35 חודשים".

בניגוד לאותו רואד, כך לפי הסנגור, אין לנאשם עבירות "בגין ריצה מאסר בפועל", אלא אך "עבירות סמים בגין נשפט למאסר על תנאי וקנס בבימ"ש לנוער".



22. הסנגור הפנה "לפסיקה המתייחסת לפגיעה ברכוש באמצעות מטענים:
ת"פ (ת"א) 48488-03-14 - מטען נפץ 47 קליעי נק"ל, נגרם נזק, קיבל 42 חודשים.
ת"פ 19019-10-16 - מטען מאולתר . קיבל 28 חודשים.
ת"פ 34439-07-22 - דומה לנסיבות שלנו, קיבל 24 חודשים".
- לפי הסנגור, "לאור גילו של הנאשם, לאור העובדה כי אין לו מאסרים קודמים, וכי שילם מחיר כתוצאה מההתוודות שלו בחקירה, שהיא קידמה את ההסדר בעניין של אחרים, אני סבור כי יש מקום לגזור על הנאשם עונש שמתקרב ל-20 חודשים, תחתית המתחם שנקבע ומאסר על תנאי".
דבר הנאשם
23. בתום הדיון אמר הנאשם את דברו, כדלקמן:
"אני מתחרט על מה שעשיתי ומבקש סליחה. אני מצטער על מה שעשיתי, עשיתי את זה כשהייתי קטן, נגררתי אחרי אחרים".
דיון והכרעה
24. העיקרון המנחה בגזירת הדין הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם העומד לדין, לבין סוג העונש אשר יוטל עליו ומידתו.
בעת קביעת מתחם עונש הולם לעבירה שביצע נאשם בפלילים, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
לאחר קביעת מתחם העונש ההולם, יפנה בית המשפט לאתר את העונש המתאים לנאשם בגבולות המתחם שנקבע, תוך התייחסות לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. ועוד, במיקום העונש בתוככי המתחם, רשאי בית המשפט להתחשב בשיקולים של הרתעת היחיד או הרתעת הרבים. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש, הן לקולא - משיקולי שיקום, והן לחומרה - משיקולי הגנה על שלום הציבור.
מתחם העונש ההולם



25. כאמור לעיל, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שעניינן נשיאה והובלה של נשק (מטען חבלה) וכן בגרימת היזק בחומר נפיץ. בעת קביעת מתחם העונש ההולם, יש לעמוד תחילה על הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם, וכן על מידת הפגיעה בערכים אלו.
26. בכל הנוגע לעבירות הנשק, גלומה בהן פגיעה שאינה מבוטלת בשורה של ערכים חברתיים מוגנים, ובראשם שמירה על החיים, וכן על ביטחון הציבור ושלומם. בעצם נשיאת נשק והובלתו במרחב הציבורי, קיימת סכנה שמא יערך בסופו של דבר שימוש בנשק אשר עלול לגרום לנזק רב לרכוש, כפי שקרה בענייננו, או אף חמור מכך - נזק לגוף עד כדי קטילת חיים. קורבן העבירה יכול ויהא עובר אורח תמים, חף מפשע; מי אשר נקלע לזירת האירוע על לא עוול בכפו. הנזק אפשר ויארע כתוצאה מהתנהלות נאשם האוחז בנשק שלא כדין, או על ידי מאן דהוא אחר, היה והנשק יעבור מיד ליד. התוצאה חד היא - נזק בהיבט הפרט של מי אשר השימוש בנשק במכוון כלפיו, ונזק בהיבט הכלל בהינתן החשש להתהלך במרחב הציבורי בבטחה ובאין מפריע. תופעה זו של נשיאת נשק בלא רשות על פי דין ובפרט במרחב הציבורי, יש לגדוע.
27. אם לא די בכך ומעבר לחומרה הנובעת מכל עבירת נשק, באשר היא, בשים לב לפוטנציאל הנזק הרב שכל סוג של נשק עלול ומסוגל לגרום, בענייננו המדובר במטען חבלה. סוג נשק זה הינו עוצמתי והנזק שהוא מסוגל לגרום רב. כפי שניתן לראות מתמונת הנזק שהגישה המאשימה, המטען אכן גרם לנזק רב לרכב המתלונן, והדבר אומר דרשני.
28. בית המשפט העליון עמד פעמים רבות על החומרה הגלומה בעבירות הנשק, וכן על הצורך בהחמרת הענישה כלפי מי אשר מבצע עבירות אלו. ראו על כך ע"פ 5681/23 חווא נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (20.12.2023): "עבירות הנשק באשר הן הפכו למכת מדינה. חומרתן היתרה והשפעתן על תחושת הביטחון של כלל אזרחי המדינה מחייבות הטלת ענישה משמעותית, גם על נאשם נעדר עבר פלילי ... מדיניות ההחמרה ביחס לכלל עבירות הנשק, אשר ניכרת בפסיקתו של בית משפט זה, באה לידי ביטוי סטטוטורי בסעיף 144(ז) לחוק העונשין אשר חוקק במסגרת תיקון מס' 140 לחוק (ראו: חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938)".
- ובהמשך פסק הדין, בפסקה 13, נקבע כך:
- "בית משפט זה שב ומתריע השכם והערב על חומרתן של עבירות הנשק בחברה הישראלית בכלל, ובמגזר הערבי בפרט (ראו: עניין קואסמה, פסקה 16; עניין אבו עבסה, פסקה 15). עבירות אלו מגלמות סיכון רבתי לשלום הציבור, לביטחון ולסדר החברתי, כאשר חדשות לבקרים אנו עדים לתוצאותיהן ההרסניות ומעבר לכך הן משמשות קרקע פורייה לעבירות נוספות (עניין נורי, פסקה 9).
- בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה בגין ביצוע עבירות נשק, החל מיצרני או מבריחי הנשק הבלתי חוקי, דרך הסוחרים בו ועד לאלו הנוטלים אותו לידם ועושים בו שימוש בלתי חוקי לרבות החזקה ונשיאה".



29. על חומרת העבירות בנשק ומגמת ההחמרה בפסיקה, ראו גם ע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' קדורה, פסקה 6 (14.4.2022), כדלקמן:
- "החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות ... כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי עניינו ב'מכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת 'אם מחזיקים - למאסר נשלחים'."
30. אשר לעבירות נשק שעניינן מטעני חבלה, ראו דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 6210/13 גונן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.11.2013), לפיהם:
- "אין צורך לכביר מילים על מסוכנותם הרבה של חומרי נפץ ומטעני חבלה. מדובר בסכנת נפשות, פשוטו כמשמעו. יש למגר תופעה של סחר, נשיאה והובלה של נשק. אין ניתן להתפשר. מידת הרחמים צריכה להיות מופנית יותר אל הציבור הרחב, מאשר כלפי המערער ואחרים שכמותו, שמסכנים חיי אדם בצורה שכזו."
- ובעניין אחר נאמר, באשר למטעני חבלה, כי "מדובר בכלי נשק התקפי ורב עוצמה שהשימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה ואינו מתיישב עם מטרה אחרת כלשהי..." (ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת, פסקה 7 (22.12.2020)) (להלן: "עניין גריפאת").
31. כאמור, בעת קביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט ליתן דעתו למדיניות הענישה הנוהגת. זו, כמצוין לעיל, הדגישה את הצורך בהשתת ענישה מחמירה ומרתיעה על מי אשר מבצע עבירות נשק, תוך שמנעד הענישה רחב. כל אחד מן הצדדים להליך הפנה לפסיקה אשר יש בה לטעמו כדי לתמוך בעמדתו.
- אפנה להלן לסקירה המבטאת את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות נשק, בעיקר אלה שעניינן מטעני חבלה, ממנה יש להקיש לענייננו, ואשר בין היתר על יסודה, ייקבע מתחם העונש ההולם. בסקירה זו אכלול התייחסות לחלק מפסקי הדין אליהם הפנו באי כוח הצדדים. עוד אביא בסקירה זו הפנייה לשניים מפסקי הדין שניתנו בעת האחרונה בעניין סוגי נשק אחר, ואשר מבטאים את המגמה הכללית העולה ממדיניות הענישה הנוהגת בימינו אלה.



ע"פ 9228/23 מדינת ישראל נ' אגבאריה (26.5.2024) - המשיבים הורשעו בביצוע בצוותא של נשיאת והובלת נשק. זאת לאחר שבשעת לילה נסעו הם (יחד עם אחר) ברכב באום אל פחם. המשיב 1 נהג ברכב והמשיב 2 ישב לצידו, תוך שהם נשאו והובילו ברכב תיק בד ובו תת מקלע מאולתר טעון במחסנית שבה עשרה כדורים, וכדור נוסף בבית הבליעה של הנשק. נמצאו בתיק, בין היתר, גם תשעה כדורים, כפפה שחורה וכפיה. ברכב היה מצוי גם כובע גרב שחור ובו פתחים לעיניים. לאחר שבית המשפט המחוזי קבע כי מידת שליטתו של המשיב 2 בנשק הייתה ישירה מזו של המשיב 1, קבע הוא מתחם עונש הנע בין 14 ל-24 חודשי מאסר בפועל בעניינו של המשיב 1. בעניינו של המשיב 2 נקבע מתחם עונש הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר. לבסוף, השית בית המשפט המחוזי עונש בתחתית המתחם שנקבע בעניינו של כל אחד מהמשיבים, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המשיב 2 על חומרת העונש וקיבל את ערעור המדינה, ובין היתר באופן שעונש המאסר של כל אחד מהמשיבים הועמד על 32 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 7034/23 גהיים נ' מדנת ישראל (12.12.2023) - הערעור נדחה לאחר שבא כוח המערער קיבל את המלצת בית המשפט העליון וחזר בו מערעורו. בבית המשפט המחוזי, בגזר דין של הח"מ (ת"פ (מחוזי חיפה) 59787-11-21, מיום 3.8.2023) נקבע בעניינו של המערער (שהיה הנאשם הרביעי באותה פרשה) אשר הורשע בביצוע עסקה אחרת בנשק (ביחס למטעני חבלה אשר נמכרו לסוכן משטרה), מתחם עונש הולם הנע בין 28 ל-60 חודשי מאסר בפועל. לבסוף, הושתו על המערער 35 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (14.9.2022) - המשיב הורשע בביצוע עבירות של נשיאת נשק, הפרעה לשוטרי במיליו תפקידו, וכן כניסה ושהייה בישראל בניגוד לחוק. דובר בתושב ג'נין אשר על אף שאינו מורשה כניסה לישראל, שהה ברכב בעיר אום אל פאחם, כשהוא נושא על גופו אקדח חצי אוטומטי עם מחסנית וכדורים תואמים. משנהג הרכב התבקש על ידי שוטרים לעצור לבדיקה, המשיב יצא מהרכב כשהוא נושא את הנשק והחל להימלט. המשיב לא שעה לקריאת השוטר אשר רדף אחריו וצעק לעברו לעצור, ואחרי שנתפס נאבק בשוטר. על המשיב הושתו בבית המשפט המחוזי (ע"י הח"מ) 18 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון בקבלו הערעור על גזר הדין, ציין בפסק דינו, כי "... מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריה (לצד עונשים נלווים בדמותם של מאסר-על-תנאי וקנס) ...". בסופו של דבר, ומשערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם, הועמד עונש מאסרו בפועל של המשיב על 28 חודשים.

ענין גריפאת - המשיב הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בהחזקה, הובלה ונשיאה של נשק; שלושה מטעני חבלה, עת הסיע את הנאשם 2 לביתו של נאשם 1 שם נמסרו לידי מטעני החבלה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם של 6-24 חודשי מאסר בפועל, והשית על המשיב 7 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונש המאסר של המשיב על 14 חודשים (12 מתוכם ירוצו במצטבר לעונש מאסר בגין הפקעת עבודות שירות), זאת בשים לב לכך שערכאת הערעור אינה ממצה את חומרת הדין.

ע"פ 3541/18 נורי נ' מדינת ישראל (28.3.2019) - באותו ענין, בהמלצת בית המשפט העליון, חזר בו המערער מערעורו על גזר הדין, בגדרו הוטלו עליו 38 חודשי מאסר בפועל בגין נשיאת שני מטענים מאולתרים. לציין, כי המתחם שנקבע ע"י בית המשפט המחוזי נע בין 12 ל-48 חודשי מאסר בפועל, וכאשר העונש מוקם מעל למחצית המתחם, בשים לב, בין היתר, לעבר פלילי מכביד של המערער.



ע"פ 2231/18 בדואן נ' מדינת ישראל (25.10.2018) - המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של הצתה ובעבירה של נשיאה והובלת נשק, מטען חבלה, שאותו היה אמור להניח בפתחו של בית עסק. בית המשפט המחוזי השית על המערער עונש של 32 חודשי מאסר בפועל, יחד עם מאסר מותנה. בית המשפט העליון מצא להקל בעונשו של המערער ולהעמיד אותו על 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל. זאת, בשם לב לנסיבות לקולא שהתבטאו, בין היתר, בכך שהמערער הנוסף בתיק הוא זה שהיה הרוח החיה מאחורי העבירות וכאשר ברקע להסתבכות המערער, ניכרת מצוקה כלכלית של משפחתו. עוד התחשב בית המשפט בכך כי המערער התחרט במעלה הדרך, הפסיק לשתף פעולה עם המערער הנוסף, הודה בחשדות בעניין מטען החבלה, והוסיף והתוודה מיוזמתו על מעורבותו בהצתה.

ע"פ 3491/13 טוויק נ' מדינת ישראל (15.11.2013) - פסק דין אליו הפנתה המאשימה. נדחה ערעורו של המערער שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של רכישת נשק ונשיאה והובלה של נשק, בכך שביחד עם אחר, קיבל לידיו שקית ובה מטען חבלה ומשדר. השניים הובילו את המטען מחולון לראשון לציון והסתירו את המטען מתחת לשיח. בית המשפט המחוזי השית על המערער 30 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה ופסילה של רישיון הנהיגה. ת"פ 14375-02-23 (מחוז-חיפה) מדינת ישראל נ' בן שלום (16.9.2024) - הנאשמים בתיק זה הורשעו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, עבירות בנשק (החזקה ונשיאה והובלה) והיזק בחומר נפץ (למעט נאשם 1 שהורשע אך בסיוע בלבד). בית המשפט קבע מתחם עונש הולם שנע בין 5-8 שנות מאסר בפועל (לגבי נאשמים 3 ו-4), בעוד שלגבי נאשם 2, נוכח עבירה של נהיגה בזמן פסילה, נקבע כי המתחם נע בין 62 חודשי מאסר לבין 8 שנות מאסר בפועל. בסופו של יום השית בית המשפט על נאשמים 3 ו-4, עונש של מאסר בפועל למשך 68 חודשים, לצד עונשים נלווים (בנוגע לנאשם 4 אף הופעל מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד נגדו). על נאשם 2 הושת עונש של 70 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים.

ת"פ 22971-02-22 (מחוז-חיפה) מדינת ישראל נ' אבוחרה (4.6.2024) - פסק דין אליו הפנתה המאשימה. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירות של נשיאת והובלת נשק וכן ניסיון להרוס נכס בחומר נפץ. דובר על מטען חבלה לרבות מערכת הפעלה אלחוטית אשר הוצמד על ידי הנאשם 2 לתחתית הרכב של המתלונן וזאת על מנת שהנאשמים יוכלו לפוצץ אותו במועד מאוחר יותר ולגרור נזק חמור לרכב או להרוס אותו. הנאשמים נעצרו על ידי שוטרים מבלי שהספיקו להוציא את תכניתם מן הכח אל הפועל. בית המשפט המחוזי קבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 48-84 חודשי מאסר בפועל, והשית על כל אחד מהנאשמים מאסר בפועל לתקופה של 60 חודשים, לצד ענישה נלווית (יצוין כי לגבי נאשם 2 גם מופעל מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד נגדו).

ת"פ 36416-07-23 (מחוז-חיפה) מדינת ישראל נ' סמלין (13.5.2024) - הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של היזק בחומר נפץ וכן עבירות בנשק, החזקה, נשיאה והובלה. דובר במטען חבלה מאולתר אותו הניח הנאשם בפתח בית בטירת הכרמל, בסמוך לדלת הכניסה, והדליק אותו. המטען התפוצץ אך הצינור לא התבקע. כתוצאה מהתפוצצות המטען נוצרו סימני פיח על אחד הקירות וסימני שריפה בחלקה התחתון של דלת הבית. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 30-60 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 40 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה ופיצוי.



ת"פ 7168-08-23 (מחוזי-חיפה) מדינת ישראל נ' ספדי (1.4.2024) - פסק דין אליו הפנה הסנגור. זהו גזר הדין בעניינו של רואד אשר הורשע בעבירות של החזקת נשק והיזק בחומר נפץ. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של רואד נע בין 20-36 חודשי מאסר בפועל והשית עליו 30 חודשי מאסר בפועל. כפי שהובהר, ערעור על גזר דין זה מטעם המדינה, תלוי ועומד בבית המשפט העליון.

ת"פ 34439-07-22 (מחוזי-נצרת) מדינת ישראל נ' אבו שאהין (18.1.2023) - פסק דין אליו הפנה הסנגור. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאה והובלת נשק וניסיון להרוס נכס בחומר נפץ וגם בהחזקת סמים שלא לצריכה עצמית. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם כי המאשימה תטען לעונש מאסר בפועל שלא יעלה על 24 חודשים ועונשים נלווים ואילו ההגנה תטען לעונש שלא יפחת מ-12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 18-32 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל, בנוסף להפעלת מאסר מותנה, קנס, פיצוי ומאסר על תנאי.

ת"פ 52099-10-20 (מחוזי-חיפה) מדינת ישראל נ' דדון (22.7.2021) - פסק דין אליו הפנתה המאשימה. הנאשם הורשע בעבירות של החזקה, נשיאה והובלה של נשק (רימון), החזקת נשק (שני אקדחים), ניסיון להיזק בחומר נפץ, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו ושיבוש מהלכי משפט. דובר על כך כי הנאשם, בין היתר, השליך רימון רסס לעבר דלת כניסה של משרד בו שהו אנשים, אך הרימון לא התפוצץ. מתחם העונש ההולם שנקבע ע"י בית המשפט המחוזי נע בין 42-78 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. על הנאשם הוטלו 54 חודשי מאסר בפועל, בנוסף להפעלת מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד נגדו, לצד מאסר מותנה ופיצוי.

ת"פ 48488-03-14 (מחוזי תל אביב) מדינת ישראל נ' אסרסה (2.10.2014) - פסק דין אליו הפנה הסנגור. הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות של היזק בזדון בחומר נפץ, החזקת נשק ונשיאת נשק. דובר במטען חבלה מצינור מתכת אותו הטמין הנאשם מתחת לרכב, הצית את הפתיל ונמלט מהמקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, התפוצץ המטען, נגרם "נזק לתחתית וכסא נהג הרכב ונזקים לסביבה במרחק של כ-10 מטרים". במסגרת הסדר הטיעון, עתרו ב"כ הצדדים במשותף להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 42 חודשים בפועל. בית המשפט קיבל את ההסדר, ובנוסף לעונש המוסכם, גזר על הנאשם 18 חודשי מאסר על תנאי והתחייבות. עד כאן סקירת הפסיקה.

32. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש ליתן את הדעת על כי מדובר בכלי נשק מסוכן ביותר, שכן הנזק שעלול להיגרם כתוצאה מפיצוץ מטען חבלה הוא נזק רב עוצמה אשר יוצר סיכון משמעותי וממשי לפגיעה בעוברים ושבים בעקבות ההתפוצצות. זאת, אף אם לא הייתה כוונה לכך מצדו של מי שהשתמש במטען החבלה. בעניינו, הנאשם אמנם וידא כי אין איש ברכב או בסמוך לו לפני הפעלת המטען, אך הדבר אינו מפחית מחומרת מעשיו או מהסיכון שנשקף לאנשים שבסביבה. פוטנציאל הנזק הוא רב, ודי אם נציין את העובדה כי המטען הונח מתחת לרכב בשעה 03:00 לפנות בוקר, ועד שהתפוצץ חלפו שעות רבות. בזמן הזה, בהחלט היה קיים סיכון כי המטען יתפוצץ בזמן השימוש ברכב תוך פגיעה בנוסעים בו או באלה שנמצאים בקרבת מקום.



33. נסיבות אלו, יש בהן להגביר באחת את פוטנציאל ההרס והנזק אשר עלול היה להתרחש, אף שאין להקל ראש בנזק העצום לרכוש שארע בפועל, כפי שניתן להיווכח מתמונת הרכב ומגובה הנזק שצוין בכתב האישום. אשר לחלקו של הנאשם באירוע, מדובר בחלק משמעותי ומהותי בשרשרת המעשים, החל מרקימת התכנית יחד עם רואד, ועד להוצאתה מן הכח אל הפועל. הנאשם הבין היטב את אשר עשה ויכול היה להימנע מהמשך התכנית בכל רגע נתון, אך בחר להמשיך בתכנית עד הסוף.
34. עניין נוסף שיש ליתן עליו את הדעת, הוא העונש המזערי למבצעי עבירות נשק, אשר נקבע כהוראת שעה במסגרת חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938. לפי תיקון זה, בעבירות נשק מסוימות, שענייננו נמנה עמן, ככלל לא יפחת העונש מרבע מן העונש המרבי שנקבע לצד אותה עבירה. כך נקבע, בין היתר, "נוכח התפשטות ההתחמשות של קבוצות גדולות באוכלוסייה בנשק בלתי חוקי, ייחודיות התופעה והשלכותיה החמורות, ובפרט המחיר שהיא גובה בחיי אדם..." (ראו דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 142 - הוראת שעה) (עונש מזערי על החזקת נשק בלא רשות על פי דין), התשפ"א-2021, ה"ח הכנסת 872).
35. על רקע נסיבות ביצוע העבירות, הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מפועלו של הנאשם ומידת הפגיעה בערכים אלו, כמו גם בשים לב למדיניות הענישה הנהוגה, סבורני כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם מצוי בטווח שבין 38 - 62 חודשי מאסר בפועל, הכל לצד עונשים נלווים.
- ער אני לעיקרון אחדות הענישה ולגזר הדין בעניינו של רואד. אולם, עיקרון זה אינו חזות הכל, ובשים לב למגמת ההחמרה בשנים האחרונות בעבירות נשק בכלל, ובעבירות שעניינן מטעני חבלה בפרט, דומני כי בעבירות כגון דא, בנסיבות ענייננו, מתחם העונש ההולם אינו יכול להיות נמוך מרף תחתון של מאסר בפועל כפי שקבעתי זה עתה.
36. לא מצאתי בענייננו כי מתקיימים שיקולים אשר יצדיקו לסטות ממתחם העונש שזה עתה נקבע, בין אם לחומרה ובין אם לקולא. שיקול ההגנה על שלום הציבור, הגם שמתקיים מעצם הערכים המוגנים שנפגעו, אינו מצדיק חריגה מהמתחם. שיקול השיקום, בשים לב לנסיבות, אינו מתקיים וממילא אינו מצדיק אף הוא סטייה מהמתחם.
- אפנה להלן לקבוע את העונש המתאים לנאשם בגבולות מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו. בכגון דא, יש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40יא לחוק.
- העונש המתאים לנאשם
37. בכגון דא, יש ליתן משקל להודאתו של הנאשם בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן. הודאה זו ניתנה טרם החל שלב שמיעת הראיות, ובהתאם הביאה היא לחיסכון בזמן שיפוטי רב וכן בצורך לשמוע את המתלונן ויתר העדים.



יש לתת את הדעת גם לעובדה כי אין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם בפלילים, שכן רשומה לחובתו הרשעה בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית שבוצעה על ידו ימים ספורים לפני שמלאו לו 18 שנים. לציין, כי הנאשם לא ריצה מאסר בפועל בגין אותה עבירה.

עוד יש ליתן ביטוי לדברי הנאשם לפני, במסגרתם הביע הוא חרטה וצער על מעשיו ותוך שהתרשמתי כי חרטתו כנה ואמיתית.

38. עובדה נוספת שיש ליתן עליה את הדעת, היא שיתוף הפעולה של הנאשם שהביא לפענוח הפרשה, כפי שנטען על ידי בא כוחו. בגין שיתוף פעולה זה, כפי שעולה לכל הפחות מהמזכר טנ/2, נחשף הנאשם לאיומים, וגם לתחושה של העדר ביטחון בין כותלי בית הסוהר (ראו גם את המזכר טנ/1).

עובדה זו תיזקף לזכותו של הנאשם ומהווה שיקול נוסף לקולא.

39. צבר שיקולים אלו, הפועל ברובו לזכות הנאשם, יש בו די על מנת למקם את עונש המאסר בפועל בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע לגביו, קרוב לרף התחתון. באמצעות ענישה של מאסר ממושך מאחורי סורג ובריח, בצירוף מאסרים מותנים ופיצוי מידתי למתלונן, סבורני כי יוגשם עיקרון ההלימה, ובד בבד תושג הרתעת הנאשם, כמו גם הרתעת עבריינים בפוטנציה לבל יבצעו עבירות כגון דא.

בצד זאת, עונש המאסר בפועל אשר יושת על הנאשם ובהינתן גילו הצעיר באופן יחסי, אף יותיר בידו את ההזדמנות לשוב אל החברה ולפעול לפיתוח ולטיפוח עתידו. אין לי אלא לקוות כי מאסרו זה של הנאשם המהווה מאסר ראשון, יהא גם האחרון, ומעתה ואילך יבחרו הוא לילך בדרך הישר. מאותם טעמים, לא מצאתי למקם את עונשו של הנאשם במעלה מתחם העונש ההולם משיקולי הרתעת הרבים, אלא להסתפק בעונש הנושק כאמור לרף התחתון של המתחם שנקבע.

סוף דבר

40. על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- ארבעים (40) חודשי מאסר בפועל.

תקופה זו תימנה מיום מעצרו בתאריך 2.7.2023.

- שניים עשר (12) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור את העבירות בהן הורשע וכן כל עבירת נשק מסוג פשע.

- שישה (6) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור כל עבירת נשק מסוג עוון.

- פיצוי למתלונן בסך של 12,000 ₪, אשר ישולם בחמישה (5) תשלומים חודשיים שווים, החל מיום 1.2.2025 ואחר כך ביום הראשון בכל חודש.

אשר לאופן תשלום הפיצוי שנפסק לחובת הנאשם, החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים שנקבעו לעיל. ניתן יהיה לשלם את הפיצוי כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

· בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.

· מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592-*****.

· במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ט"ז כסלו תשפ"ה, 10 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.